

μου ΡΗ' κατηγορήθη, δυστυχώς, τὸ Ἴόνιον Πανεπιστήμιον, συγχρόνως δὲ καὶ αἱ ὠραῖαι τέχναι ἔπαυσαν νὰ διδάσκωνται εἰς τὰ ἐνημέσια σχολεῖα καὶ γυμνάσια.

Ἐν Ἑπτανήσῳ πρὶν ἢ γίνῃ ἡ Ἐνωσις, ἐγένετο τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1862 γενικὴ ἐκθέσις τῶν προϊόντων τῶν Ἰονίων νήσων, καθ' ἣν καὶ βραβεῖα ἀπενεμήθησαν εἰς τὰ διακριθέντα ἐκθέματα, ἅπερ μετὰ ταῦτα ἀπεστάλησαν εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ παγκόσμιον ἐκθεσιν, ἣτις τῷ ἰδίῳ ἔτει ἐγένετο. Τὰ μετὰλλια τὰ δοθέντα εἰς τοὺς βραβευθέντας, ἔφερον ἅψ' ἐνός μὲν κύκλῳ τὸ ρητόν : «*Τέχνη τύχην ἔσπευξε καὶ τύχη τέχνην*» ἐν δὲ τῷ μέσῳ «*Ἰόνιος ἐκθέσις*», ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τὴν εἰρηνοφόρον Ἀθηῶν, κύκλῳ δὲ τὰ ἐμβλήματα τῶν ἐπτά νήσων καὶ κάτωθεν κλάδον ἐλαίας καὶ ἀμπέλου εἰς τὴν χρονολογίαν φωξέ. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἐξέθεσαν καλλιτεχνικὰ ἔργα ὁ Σ. Δούσμανης, ὁ Κ. Μακέδος, Κ. Ν. Βασιλάκης, ὁ λογ. Hamilton Simpson, ὁ ἀντισυντ. Darling, ὁ Μηνιάτης, ὁ Προσαλέντης, ὁ Ρώσσης καὶ ὁ Βάτζαγγελ. Ὁ Βέργιος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωγραφίαν αὐτοῦ τὴν παριστώσαν τὴν Δέσπω μετὰ Σουλιωτῶν, θέτουςαν πῦρ εἰς βυτίον πυρίτιδος.

Ἐν Κερκύρᾳ εἶχεν ἰδρυθῇ τῷ 1815 σχολὴ τῶν ὠραίων τεχνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Παύλου Προσαλέντου, ἣτις τῷ 1819 ἠρίθμει ὀγδοήκοντα μαθητάς, διδασκαμένους τὴν ἰχθυογραφίαν καὶ τὴν γλυπτικὴν. Σημειωτέον ὅτι πρὸ τοῦ νὰ γίνῃ ἡ σχολὴ αὕτη ἐνημέσιος, ὑφίστατο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προσαλέντου, ὅστις τὴν ἔδρυσεν καὶ ὁ βουλούμενος μετέβαινε πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ἡ σχολὴ αὕτη ἔχει βαρυσήμαντον ἱστορικὴν ἀξίαν, διότι εἶνε ἡ πρώτη ἡ ἰδρυθεῖσα εἰς τὴν Νεωτέραν Ἑλλάδα. Ὁ ζωρος θάνατος τοῦ Προσαλέντου συνεπέφερε καὶ τὴν κατάρυσιν. Ναὶ μὲν τὸ Ἴόνιον κοινωβελιον ἐψήφισε νόμους, καὶ ὑπῆρχον τὰ μέσα, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις εἶχε τὸν ζῆλον ὅπως ἡ καλλιτεχνία γίνῃ κοινὴ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εἶχεν ἀποθάνει.

Ὁ Καντούνης ἀφῆκε μαθητάς, ἀλλὰ δὲν ἀνεδείχθησαν ἀντάξιοι τοῦ διδασκάλου τῶν. Ἐν Ζακύνθῳ ἐκτός τοῦ βηθέντος Διονυσίου Καλυβοκα, εἰργάζοντο ὁ Ἀντώνιος Ρίφιος καὶ ὁ Διονύσιος Τσόκος, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, τῶν δύο τούτων δὲν εἶδμεν ἔργα ἐξοχα. Ὁ Ρί-

Ὁ ἀλλήτης